

Napísal **Slavomír Szabó**

Bola noc. Tmavá zhora, zdola, z každej strany, obloha zatiahnutá ťažkými mrakmi, bez hviezd a bez mesiaca. Búrka skončila len nedávno, ostal po nej ešte ostrý vzduch a cesta vedúca údolím proti toku rozbúrenej riečky bola samé blato. Dosť nato, aby nikto nevyliezal z domu, pokiaľ skutočne nemusí. No napriek tomu sa hukot vody a šum lístia miesili ešte s iným výrazným a pravidelným zvukom. Nočnou krajinou sa ozýval aj dupot konských kopýt. To Štefan klusal na svojej kobyľke domov. On mohol, cestu by poznal i poslepiačky, tma mu neprekážala. Vyzeral spokojný, ba viac než spokojný; ak by sa mu niekto pozrel zblízka do tváre, videl by, že sa usmieva. A mal aj prečo. Ved' sa už dlho snažil, poslušne skláňal pred panstvom chrbát, keď bolo treba, plnil každé ich želanie, robil všetko najlepšie ako vedel, ale vždy ho akosi prehládali. Až pred niekoľkými mesiacmi mu samotný starý pán Bebek povedal, že ho vyšle, aby pod Ostrým vrchom neďaleko pahorku Háj založil kolóniu drevorubačov a uhliarov. Pridelil k nemu niekoľko poddanských rodín a tak začali kľčovať stromy a stavať prvé chalupy. Odľahlé miesto uprostred prírody sa stalo jeho novým domovom, no otvárala sa mu i nádej, že ak budú Bebekovci s jeho prácou spokojní, zmenia kolóniu na dedinu a on, Štefan, bude jej šoltýsom. Už by bolo načase. Mal viac ako štyri krížiky na chrbte, vždy v službách panstva, väčšiu vážnosť medzi ostatnými by si zaslúžil. Lenže ako na seba upozorniť, aby sa tak stalo čo najskôr?

Nápad navštíviť Bebeka priamo v jeho šľachtickom sídle v Štítniku dostal Štefan iba včera večer. Lesy novej kolónie boli plné života, nikdy nikde nevidel toľko medved'ov a vlkov ako toho leta. Ba stalo sa, že niektoré zvery zaútočili na chudákov uhliarov, ani dym z milierov ich neodplašil. Tak skončil aj Andráš, mladý chlapec, ktorý v lese nechtiac vyplašil diviaka. Mal smolu. Andráš, nie diviak, čo zaútočil, zlomil mladíkovi nohu, z ruky odhrýzol niekoľko prstov, ale to nebolo to najhoršie. Kly kanca prešli Andrášovým bruchom ako nôž bochníkom chleba. Nebol to pekný pohľad, keď ho priniesli domov. Kričal od bolesti, krv sa z neho rinula, nie a nie ju zastaviť, až sa každý čudoval, že takto vydržal trpieť ešte dva dni. Potom skončil.

[Celú povesť si môžete prečítať na stránkach L.S. Právě orechové](#)

{comments on}